1

Darlov, Afghanistan

'Dat is het wel zo'n beetje.' Joel Levy slaakte een zucht van verlichting en liep bij de laadbak van de truck vandaan. 'Kunnen we nu dan alsjeblieft vertrekken, Emily? Die wolken daar zitten me niet lekker. Als we nu ook nog in een sneeuwstorm belanden, is dit tripje helemaal voor niks geweest.'

'Het is niet voor niks geweest.' Emily Hudson ritste ondertussen haar jas met fleecevoering dicht. Joel had echter wel gelijk dat de temperatuur het afgelopen uur flink was gedaald en ze voelde opeens een zekere kilheid in de lucht. 'We hebben dan misschien niets gevonden wat we niet al eerder hebben gezien, maar dat betekent nog niet dat deze kunstschatten niet de moeite van het veiligstellen waard zijn. Voor de mensen hier, voor dit land, zijn ze wel degelijk van waarde.'

'Bewaar die preek maar voor je colleges,' antwoordde Joel. 'Ik zeg alleen maar dat we helemaal naar deze bergen zijn gereden, terwijl verder niemand ook maar iets om dit museumpje lijkt te geven. En dat verbaast me niets. De meeste voorwerpen zijn nog geen honderd jaar oud.'

'Ha! En jij dacht zeker dat we hier Alexanders zwaard of een nieuwe versie van de Bijbel zouden vinden?' Emily keek hem spottend aan. 'En ik steek helemaal geen preek tegen je af. Ik ben echt niet gek hoor. Ik wist heus wel dat dit een hopeloze missie was. Ik weet niet hoe jij precies aan je titel komt, maar volgens mij ben je veel liever een soort Indiana Jones dan een wetenschapper.'

'Je bent alleen maar jaloers.' Joel grijnsde. 'Jij wilt net zo graag Indiana Jones zijn, alleen vergeet je dat steeds door al dat

papierwerk en je verantwoordelijkheidsgevoel. Door al dat gedoe ontzeg je jezelf alle lol die het leven te bieden heeft. Je had deze klus nooit moeten aannemen, Emily.'

Ze haalde haar schouders op. 'Iemand moest het doen.'

'Ja omdat de VN zo schandalig weinig betaalden dat anderen wel drie keer nadachten voordat ze hun leven op het spel zouden zetten, zoals wij nu.' Hij corrigeerde zichzelf meteen al. 'Zoals jij, bedoel ik. Ik ga na deze klus namelijk naar huis en daar rustig aan mijn memoires werken.'

'Alsof een uitgever daarin geïnteresseerd zou zijn. Je bent pas zevenentwintig.'

'Maar in de vijf jaar die ik nu met jou samenwerk, ben ik in rap tempo ouder geworden. Ik lieg wel een beetje, zal het wat mooier maken dan het is en voor je het weet heeft Spielberg de filmrechten van mijn boek gekocht.'

'Nou, succes ermee.' Joel dreigde wel vaker met opstappen, maar hij voegde nooit de daad bij het woord. Hij was een slimme jongen, maar hij was veel te rusteloos voor een universiteitsbaan en vond het best leuk om van het ene naar het andere land te trekken. En dat had samenwerken met Emily hem in ieder geval opgeleverd. De VN stuurden hen naar allerlei risicolanden en oorlogsgebieden om de inhoud van musea te inventariseren, te controleren en naar een veilige locatie over te brengen, tot de situatie veilig genoeg werd geacht om het cultureel erfgoed weer naar de oorspronkelijke plek terug te brengen. Joel was niet alleen gepromoveerd in de archeologie en oudheidkunde, maar sprak bovendien vloeiend Hebreeuws en nog een paar andere Arabische talen, waardoor hij voor Emily van onschatbare waarde was. 'Maar bedenk wel dat als je thuis blijft, Maggie je zal dwingen in het huwelijksbootje te stappen en dan is het dus afgelopen met al die vluchtige contacten van je.'

Hij vertrok zijn gezicht. 'Nou, oké, misschien nog één klusje dan.'

'Was dat het, Emily?' Al Turner stak zijn hoofd uit het bestuurdersraampje. 'Dan kunnen we maar beter snel ons boeltje pakken. Het ziet ernaar uit dat het straks flink gaat spoken.'

'Het lijkt wel alsof ik omgeven ben door weermannen,' zei

Emily en ze liep terug naar het museum. 'Ja, we zijn hier klaar, Al. Gaan Don en jij maar vast. Joel en ik controleren de boel nog een laatste keer en dan komen we in de andere truck achter jullie aan.'

'Maar niet te lang blijven, hè,' antwoordde Al. 'Als het echt gaat stormen, moet je maken dat je hier wegkomt. Ik weet dat de VN zeiden dat ze de boel hebben schoongeveegd, maar bij bandieten hebben ze er wel eens eerder naast gezeten.'

Dat wist Emily maar al te goed. Joel en zij waren in Bagdad bijna omgekomen bij een aanslag, terwijl het leger had gezegd dat het gebied rond het museum in de beveiligde Groene Zone lag. Joel was ervan overtuigd dat de VN het leger onder druk hadden gezet om de situatie overhaast iets te rooskleurig in te schatten. De kunst in het museum was van onschatbare waarde en de VN hadden koste wat kost willen voorkomen dat die collectie zou worden gestolen of schade zou oplopen als gevolg van de oorlog. Dan zouden ze immers voor schut hebben gestaan.

Het museum had vol boobytraps gelegen en er was niet alleen heel wat kunst gesneuveld, maar Emily was zelf uiteindelijk met een hersenschudding in een legerhospitaal in Duitsland beland. Ze stond dus inmiddels net zo wantrouwig als Joel tegenover zogenaamde verklaringen dat een bepaald gebied veilig zou zijn. 'Nou, het is tot nu toe betrekkelijk rustig gebleven en ik kreeg net een telefoontje dat onze legerescorte vlakbij is.'

Al keek nog stuurser. 'Die had hier anders al uren geleden moeten zijn. Ze hadden ons voordat we dit gebied überhaupt betraden al moeten begeleiden.'

'Ja, dat heb ik ook gezegd, maar blijkbaar moesten ze eerst nog assisteren bij het verwijderen van een landmijn in een dorp hier in de buurt. Ik denk dat je het konvooi straks wel zult tegenkomen.' Ze wuifde hem weg met haar hand. 'Ga nou maar, Al. We zien je later wel in Kabul.'

Ze keek de truck nog even na toen die de berghelling afreed, om vervolgens haar blik omhoog en noordwaarts te richten. De Hindoe Kush was een indrukwekkende bergketen met onherbergzame paden, waar na Alexander de Grote en Russische invasietroepen nu plaatselijke krijgsheren rondliepen. De bergen

zagen er altijd al onverbiddelijk uit, maar door het dreigende wolkendek dat vlak boven de pieken hingen, waren ze nog onheilspellender. Ze wendde zich tot Joel. 'Laten we nog even teruggaan naar de kelder. We hadden daarnet zo'n haast dat ik geen kans heb gezien om de muren te controleren op eventuele nisjes waar de curator iets in verstopt kan hebben.'

Hij liep achter haar aan het gebouw in. 'Waarom denk je dat hij iets waardevols niet zelf zou hebben meegenomen?'

'Tja, dat zou best kunnen. Hij is volgens dat VN-rapport immers door bandieten vermoord toen hij probeerde te vluchten. Maar je weet net zo goed als ik dat we wel eens eerder verborgen kunstschatten hebben gevonden.' Het kwam wel vaker voor dat museumpersoneel kunst inpikte en dan beweerde dat een van de oorlogspartijen die had ontvreemd. 'Kom nou even mee! Straks vind je de heilige graal nog.'

'Dat lijkt me sterk.' Hij wierp een blik op de lege vitrines in de toonzaal op de begane grond. 'We hebben niet één vitrinekast aangetroffen waar iets echt ouds in heeft kunnen liggen. Het is allemaal zo gewoontjes, heel erg gewoontjes. Ik snap niet eens waarom er in dit godvergeten oord überhaupt een museum zat. Er is maar één klein dorpje in de hele vallei en dat is sinds het hier zo onrustig is, ook zo goed als verlaten.'

Dat had Emily zelf ook best raar gevonden. Na een gewelddadig jaar vol overvallen van roversbendes en de taliban, hadden de VN dit gebied net weer veilig verklaard. Het was op zijn minst opmerkelijk dat het museum al dat geweld ongeschonden leek te hebben doorstaan, maar het was misschien nog wel raarder dat het überhaupt bestond. 'Ze hebben mij verteld dat het museum werd gefinancierd door ene Aman Nemid, een lid van de Nationale Raad die oorspronkelijk ook uit deze streek komt. Daar is hij blijkbaar nogal trots op. Hij was ook degene die heeft gevraagd of wij konden komen om de inventaris veilig te stellen.'

'Maar wát veiligstellen? Volgens mij zou de curator een oude filmposter van *Casablanca* nog tot kunst hebben verheven.'

'Dat is ook kunst. Ik vond dat toevallig een prachtige film.' Ze was al halverwege de trap naar beneden. 'Ja, ja, ik weet het, ik ben een sentimenteel mens.'

‘Inderdaad,’ antwoordde hij terwijl hij achter haar aan kwam. ‘Wat jij nodig hebt, is iemand die je met beide benen weer op de grond zet. Ik snap trouwens echt niet hoe jij met dit werk geen cynische, verbeten kenau bent geworden.’

Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Ben ik dat dan niet? Goh, dat ik dat nog eens uit jouw mond mag horen.’

‘Ja, maar vergeet niet dat ik ook degene ben die jou een beetje in de hand moet houden. Als ik dat niet deed, zou niemand met je willen samenwerken.’

‘En ik ben wel cynisch,’ voegde ze er zachtjes aan toe. ‘Ik moet het alleen niet aan me laten vreten. Er lopen weliswaar een hoop hufters rond op deze aardbol, maar er bestaan echt nog wel mensen die deugen. Ik hou mezelf maar voor dat zolang ik mijn doel goed in het vizier hou, ik alle ellende en narigheid misschien niet hoef te zien.’ Ze glimlachte terwijl ze een blik achteromwierp. ‘Bij het slikken van een bittere pil helpt het bovendien als je je in prettig gezelschap bevindt. En ik durf te stellen dat jij zo’n zeventig procent van de tijd daaraan voldoet.’

‘Negentig procent.’

‘Vijfentachtig.’ Ze keek om zich heen in de halfduistere kelder. Net zoals in veel andere musea was deze ruimte gebruikt als opslagruimte en alles wat ook maar enigszins als kunst kon worden beschouwd, hadden ze net al ingepakt. In een hoek stonden wat roestige landbouwwerktuigen, maar die waren nog geen twintig jaar oud en waren waarschijnlijk in de tuin achter het gebouw gebruikt. De paar houten kisten in het midden van de kelder waren al doorzocht en niet waardevol genoeg bevonden om mee te nemen. ‘Kun jij die muur even controleren? Dan doe ik deze. Geef maar een gil als je een scheur ziet of een verdikking die op een geheim compartiment kan duiden.’

‘Ja, ja, ik weet echt wel hoe het moet, hoor.’ Joel liep naar de wand en klikte zijn zaklamp aan. ‘Maar we gaan toch niks vinden. Laat het nou maar, Emily.’

‘Je bent zojuist weer vijf procent gedaald. Mond dicht en kijken.’ Ze kon Joel geen ongelijk geven dat hij het tijdverspilling vond. Vanaf het moment dat ze in Afghanistan waren aangekomen, zat alles al tegen. Ze hadden eigenlijk weer naar Irak moe-

ten gaan, maar waren opeens naar Kabul gestuurd. Vervolgens was er al dat gedoe met die militaire escorte en toen ze hier vervolgens aankwamen, was het museum verlaten en die zogenaamde waardevolle kunstschatten waren, zoals Joel al had gezegd, inderdaad behoorlijk teleurstellend geweest. Nou ja, ze moest haar werk maar gewoon doen en hopen dat de volgende klus beter zou uitpakken. Ze klikte haar eigen zaklamp ook aan. 'Ik wil hier net zo graag weg als jij, hoor, maar pas nadat ik zeker weet dat ik niets over het hoofd heb gezien.'

'Ja, baas,' antwoordde Joel. 'Maar dan vind ik dat ik je nu ook eerlijk moet zeggen dat ik die opmerking van zonet, dat van die verbeten kenau, aan het heroverwegen ben.'

'Dat is dan maar zo.' Ze begon de wand af te speuren, eerst met haar ogen en vervolgens door die met haar vingertoppen af te tasten.'Als we straks weer in de stad zijn, kijk ik of ik de dvd van *Casablanca* ergens op de kop kan tikken om mezelf eraan te herinneren dat sommige mannen wél bereid zijn een offer voor iets te brengen.'

'Au. Die zit. Maar weet je nog wie er toen je laatst griep had, jouw verslag heeft geschreven voor die klus in Tsjevnov? Dat vind ik toch wel een enorm groot offer, hoor.'

'Dat heb je alleen maar gedaan omdat je me daar de rest van mijn carrière mee hoopt te kunnen chanteren.' Nee, dat was gelogen. Toen ze zo ziek was, had Joel haar inderdaad net zo goed verzorgd als een moeder dat bij haar zieke kind zou doen. Hij had een redelijk goede arts voor haar weten te vinden en had die klus in Tsjevnov in zijn eentje geklaard. Een betere vriend dan Joel kon je je eigenlijk niet wensen. Als ze hem zou kwijtraken, zou dat niet alleen beroepsmatig een enorme aderlating zijn. 'Check die muren nou eerst maar 's.'

'Oké, oké.' Hij richtte de zaklantaarn op de wand voor hem. 'Maar ik wil wedden dat Humphrey Bogart zijn tijd hier niet zou verdoen. Dit is niet dramatisch genoeg. Véél te saai.'

'Maar Ingrid Bergman zou geen moment aarzelen. Zij wist wat het inhield om je plicht te doen.'

Joel zuchtte en herhaalde: 'Veel te saai.'

‘Ik ben klaar,’ zei Joel. ‘Geen nis te bespeuren. Heb jij nog hulp nodig daar?’

‘Nee, ik ben over een paar minuten ook klaar.’ Ze liep een paar passen naar links en concentreerde zich op de muur voor haar. ‘Anders loop je me toch alleen maar voor de voeten.’

‘Als je nog lang bezig bent, ga ik een kampvuurtje stoken van deze kisten, hoor.’ Hij blies op zijn handen. ‘We zijn hier pas tien minuten en het voelt nu al aan alsof we in een koelcel zitten.’

‘Nog even,’ herhaalde ze afwezig, terwijl ze haar vingertoppen over de ruwe stenen muur liet gaan.

Joel leunde met zijn rug tegen de muur en keek toe. Hij bedacht dat ze misschien niet eens voelde dat het hier koud was. Als Emily zich eenmaal ergens op had gestort, had ze alleen nog maar oog voor haar werk. Dat was ook de reden dat ze in dit deel van de wereld zowel door legermensen als diplomaten werd bewonderd en gerespecteerd. Ze was slim, toegewijd en haar staat van dienst reikte van hier tot Tokio. Ze was pas dertig, maar werkte al voordat ze haar diploma had gehaald voor de VN. Ze was destijds begonnen als assistent van professor Cordwain uit Oxford, maar toen hij er anderhalf jaar later mee op was gehouden, was ze in zijn voetsporen getreden.

Dat gunde hij haar ook en hij zou haar baan voor geen goud willen. Hij vond het ook niet erg om voor haar te werken, maar hij had in tegenstelling tot Emily ook nog een leven buiten zijn werk. Elke keer dat ze voorzichtig aan een nieuwe relatie begon, werd ze al snel weer naar een ander deel van de wereld overgeplaatst.

Waarom had hij haar eigenlijk nooit proberen te verleiden? Ze werkten zo nauw samen dat dat gemakkelijk op iets intiems had kunnen uitlopen. En aantrekkelijk was ze zeker. Alleen niet op de geijkte manier. Ze was lang en slank, met een gracieuze, sterke uitstraling die behoorlijk sexy was. Haar bruine ogen stonden ver uit elkaar en een beetje schuin, wat haar iets exotisch gaf. Ze droeg weinig make-up, maar haar huid was zo egaal en zacht als een babyhuidje en haar lichtblonde haar glansde altijd.

Waarom had hij het er dan nooit op gewaagd?

Omdat hij aanvoelde dat ze onder haar sterke pantser ook iets heel kwetsbaars had. Ondanks de dingen waar ze elke dag weer mee te maken kreeg, was en bleef ze een dromer, en dromers konden worden gekwetst. Ze wilde geloven in een betere wereld, inclusief alle glorie en pracht van het verleden, en negeerde het feit dat het verleden echter even gewelddadig was geweest als het heden.

Nee, negeren was niet het juiste woord. Ze weigerde eerder erbij stil te staan. Misschien dat hij daarom zo'n zwak voor haar had. Ze zette zich in voor een betere wereld en droeg daar zelf ook haar steentje aan bij. En ze had gelijk; hij wilde alleen maar avontuur, en de spanning en vriendschap die Emily hem bood.

En af en toe, tijdens zijn verlof, wilde hij best even rollebollen met Maggie Nevowitz, die er leuk uitzag, niet maalde om wat anderen van haar vonden en verre van kwetsbaar was.

'Nee, niks.' Emily zette een stap achteruit. 'Maar dat had ik ook niet echt verwacht.'

'Kun je me dan ook vertellen waarom ik hier nog steeds sta te blauwbekken?'

Haar gezicht lichtte op door een glimlach. 'Omdat we voor hetzelfde geld wel iets hadden gevonden.' Ze begaf zich al in de richting van de trap. 'En ben je niet blij dat ik dat nu zeg?'

Hij volgde haar naar boven. 'Nee, ik had liever iets gehoord wat met warmte, voedsel of seks te maken had.' Hij zette zijn kraag op toen ze weer buiten stonden. 'Brrr.' Hij keek automatisch meteen naar de bergketen voor hen. 'Het gaat hard, zeg. Moet je die wolken zien.'

'Kom op, laten we dan maar meteen gaan.' Ze hees zich op de passagiersstoel van de pick-uptruck. 'Aangezien jij meestal toch keihard rijdt, hebben we deze provincie allang achter ons gelaten tegen de tijd dat die storm losbreekt. En daarvóór zullen we die legerescorte neem ik aan toch echt wel zijn tegengekomen, dus maak je nou maar niet druk.'

'Ja...' Hij maakte echter geen aanstalten om in te stappen en bleef naar het onstuimige grijszwarte wolkendek staren. Hij

voelde een rilling over zijn rug lopen die niets met de temperatuur te maken had. De spieren in zijn borstkas leken zich te spannen en hij voelde een raar soort paniek opwellen. Alsof die dreigende wolkenlucht tot leven was gekomen en het op hem had voorzien.

Wat een onzin.

'Tuurlijk.' Hij rukte zijn blik los van de naderende storm. 'Ja, het komt vast wel goed.'

'Ze komen eraan.' Borg kwam naast Staunton op de helling liggen vanwaar ze goed over de weg konden uitkijken.

'Nog een paar minuten.' Hij hief zijn geweer. 'Zal ik de banden kapotschieten om ze tot stilstand te dwingen?'

'Nee, ze stoppen echt wel.' Staunton tuurde door zijn verrekijker. 'Daar hebben we ze immers genoeg reden voor gegeven. En bovendien wil ik niet dat die kunstschatten in de achterbak beschadigd raken als ze slippen en in de berm belanden.' Hij stelde de verrekijker scherp op de pick-uptruck die ze in de verte zagen naderen. 'Ja, ze zit naast de bestuurder. Het is Emily Hudson. Ze lacht en zit met de man achter het stuur te praten. Hoe heet die ook alweer? Levy? Ze hebben niets met elkaar, maar zijn al heel lang goed bevriend. En als ik nu zie hoe ze tegen hem doet, lijkt dat ook te kloppen.'

'Ik denk dat ze het nu elk moment zullen zien,' antwoordde Borg. 'We moeten er wel klaar voor zijn.'

'Ik ben er ook klaar voor,' zei Staunton. 'Dat ben ik altijd.' Hij liet de verrekijker zakken. 'Maak je nou maar geen zorgen, Borg.'

'We kunnen die escorte niet eeuwig tegenhouden. Ik schat dat die tussen nu en een halfuur hier zal zijn.'

'Een halfuur kan heel lang duren. Ik heb alles goed voorbereid. Het komt allemaal prima in orde.'

'Uiteraard.' Borg spande zijn hand om de kolf van het geweer. Soms dacht hij dat er ijswater door Stauntons aderen stroomde. Die hufter was altijd koel en zelfverzekerd. 'Denk je dat het in haar truck zit?'

'Ik hoop het maar.' Hij glimlachte. 'Dat zou het voor haar er in ieder geval een stuk gemakkelijker op maken.'

‘Alsjeblieft... Mag ik nu eindelijk eens wat anders dan Bruce Springsteen?’ vroeg Joel. ‘Je hebt hem tijdens de heenweg ook al de hele tijd gedraaid. Ik wil wel eens wat anders horen.’

‘Je bent niet snel tevreden, hè.’ Ze scrolde door de lijst namen op haar iPod. ‘Ik dacht dat je de overgang van *Casablanca* naar The Boss wel op prijs zou stellen. Je gaat nu toch niet beweren dat “Born in the USA” sentimenteel is?’

‘Dat weet je bij hem nooit. Zo is “Dancing in the Dark” mij wat te... Hè? Verdomme, wat is dat nou?’ Hij trapte keihard op de rem. ‘Dat is Als pick-up!’

Emily schrok en sperde haar ogen open. ‘O nee...’

De truck was gekanteld en de grindweg en de greppel ernaast lagen bezaaid met spullen uit het museum.

‘Ik zie Al en Don nergens.’ Joel opende het portier. ‘Waar zijn die in godsnaam?’

‘Niet doen!’ Emily rukte aan zijn arm. ‘Niet uitstappen! Snel, wegwezen hier.’

‘Echt niet. Ik wil eerst weten...’

‘Je weet wat ze altijd zeggen als er iets gebeurt wat niet helemaal is zoals het hoort. Zodra we die escorte eenmaal zijn tegengekomen, gaan we terug. Straks is het een valstrik.’

‘Maar het kan ook een verrassingsaanval zijn geweest van die klotebandieten, of van de taliban die er vervolgens gewoon vandoor zijn gegaan. Als onze mannen gewond zijn, zijn ze straks misschien doodgebloed voor we hulp hebben kunnen halen.’ Hij pakte zijn pistool uit het handschoenenvakje en sprong op de grond. ‘Blijf jij maar hier. Ik ga even kijken.’ Hij beende naar de gekantelde truck. ‘Bel jij om hulp?’

Ze kon hem moeilijk alleen laten gaan. Ze pakte haar Glock en stapte ook uit. ‘Wees nou voorzichtig, verdomme. Kijk nou eerst even wat je...’ Ze maakte haar zin niet af omdat ze op dat moment het bloed zag.

Er sijpelde een dun stroompje bloed onder de truck uit.

Ze vergat op slag dat ze voorzichtig moest zijn en was nog voor Joel bij de andere vrachtwagen.

‘Mijn god,’ fluisterde ze.

Het toegetakelde lichaam van Al lag in de greppel. Zijn hoofd

was kapotgeschoten en bijna van zijn romp gescheiden. Don lag half onder de truck, alsof hij dekking had proberen te zoeken. Dat was hem niet gelukt. Zijn hele romp was doorzeefd.

'Ze zijn afgeslacht,' zei Joel hees. 'Ze hadden geen schijn van kans.'

Emily rukte haar blik los van de lijken vóór haar. *Lijken.* Wat een onpersoonlijk woord. Dit waren zo-even nog haar vrienden en collega's geweest. 'We kunnen niets meer voor ze doen. We moeten hier weg.'

Joel verzette geen stap. 'Wat een klootzakken.'

Emily trok aan zijn arm. 'We moeten hier weg. Nu meteen. Ze zouden heel goed nog...'

'En dat zijn ze ook.' Ze tolde om haar as en zag een lange, lenige man met rossig haar en een AK-47 die losjes op zijn arm rustte, op hen af komen. 'Doe geen moeite je wapens te heffen, want voor je die trekker hebt kunnen overhalen, heb ik je hiermee al aan flarden geschoten.'

'Heb jij dit gedaan?' Ze staarde hem angstig en verward aan. 'Waarom? Als je iets uit die truck had gewild, hadden ze het je gegeven. Zo luiden onze instructies. Het is niet de bedoeling dat we het gevecht aangaan om kunstschatten te kunnen behouden.'

'Maar schatje, ik heb ook wel eens zin in een verzetje.' Hij trok zijn borstelige, zandkleurige wenkbrauwen op. 'En hoe had ik anders je aandacht moeten trekken?'

Hij kwam als een nonchalante gladjakker op haar over en ze meende een licht Australisch accent te bespeuren. Vergeleken daarmee waren zijn woorden echter afschuwelijk schokkend en kil. 'Leg die pistolen maar op de grond. Heel voorzichtig, graag.'

Emily aarzelde. 'Toe maar, Joel.' Ze legde haar pistool neer.

Joel verroerde even geen spier, maar legde het zijne er uiteindelijk schoorvoetend naast.

'Heel slim.' De Australiër legde zijn vingers tegen zijn lippen en floot schel. 'Tijd om jullie lading te inspecteren. Als jullie doodstil blijven staan, blijf je waarschijnlijk nog iets langer in leven.'

‘Klootzak!’ zei Joel. ‘Je hebt ze in koelen bloede vermoord.’

‘Natuurlijk. Als het op geweld aankomt, kun je je hoofd maar beter koel houden.’ Hij wierp een blik op de zes mannen die de heuvel waren afgedaald. ‘Graag wel een beetje snel, Borg. Ik wil binnen vijf minuten weten of het erbij zit.’ Hij wendde zich weer tot Joel. ‘Als jij je hoofd zelf net wat koeler had gehouden, hadden we hier nu misschien niet gestaan. Ik zag dat deze dame je probeerde tegen te houden toen je uitstapte. Als je je niet zo door je gevoelens had laten leiden, had je...’

‘Het was niet zijn schuld,’ onderbrak Emily hem. ‘Ik zou hetzelfde hebben gedaan.’

‘Zelfs nu blijf je hem nog verdedigen? Dan moeten jullie wel heel goed bevriend zijn. Je hebt geen idee hoe gelukkig ik daarvan word.’

Emily keek hoe zijn mannen achteloos allerlei kunstvoorwerpen uit de laadbak op de grond smeten. Ze kromp ineen toen een bijna meter hoge vaas in stukken brak. ‘Wat zoek je precies? Dan hoef je misschien niet alles kapot te maken.’

‘Je hebt echt hart voor de zaak. Behoed en bescherm, hè.’

‘Klopt.’ Ze moest iets verzinnen om hier weg te komen. De situatie was te gevaarlijk om nu een vergissing te begaan. ‘Laat me de rest van deze kunstschatten dan ook beschermen. Zeg me wat je precies zoekt.’

‘Als we het niet vinden, zal ik dat zeker doen. Borg?’

‘Het zit er niet bij, Staunton.’ Een stevige, korte man met al dunner wordend bruin haar sprong op de grond en gebaarde de andere mannen ook uit de truck te komen. ‘Ik dacht misschien in die vaas, maar ook daar zat ’t niet in.’

‘Hoor eens, er lag helemaal niets waardevols in dat museum,’ zei Emily. ‘En als iemand je iets anders heeft verteld, dan was dat een leugen.’

‘Ik heb uit zeer betrouwbare bron vernomen dat er wel degelijk een kostbaar voorwerp bij hoort te zitten.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘En dat betekent dus dat jij liegt.’

‘Ik heb geen enkele reden om te liegen. Ik zei net toch al dat als er mensenlevens in het geding zijn, ik geïnstrueerd ben om zo nodig alles af te staan? Wat zoek je nou precies?’

Hij hield zijn hoofd scheef en bestudeerde de uitdrukking op haar gezicht. 'Zelovs hamer.'

'Hè? Wat is dat?'

'Misschien dat je het niet onder die naam kent. Maar ik weet zeker dat je de schat die in het heft zit verborgen, wel zou herkennen. Je bent immers gespecialiseerd in Russische kunstschatten. Kon je de verleiding niet weerstaan?'

'We hebben geen idee waar je het over hebt,' zei Joel. 'Er was geen enkele vitrine met gereedschap. En zeker niet iets met een geheim compartiment.'

'Helemaal geen gereedschap?'

'In de kelder van het museum lag wat gebruikt tuingereedschap,' antwoordde Emily. 'Ga daar maar kijken.'

'Dat zal ik straks zeker doen,' zei Staunton. 'Wat ben je welwillend. Ik ben onder de indruk.'

'Laat Joel dan gaan. Je hebt genoeg aan één gijzelaar.'

Joel vloekte en zei: 'Geen sprake van.'

'Zo te horen vindt hij dat geen goed idee. En ik trouwens ook niet,' zei Staunton glimlachend. 'Maar ik wil hier wel graag weg. De tijd begint te dringen.' Hij wendde zich tot Borg. 'Ik zal vragen of de helikopter hiernaartoe komt. En zij gaan mee.'

Borg kwam naar ze toe lopen. Emily spande al haar spieren. Als ze met deze moordenaars meegingen, tekenden ze misschien hun eigen doodvonnis. Ze moest nú in actie komen.

Het pistool dat ze op bevel van Staunton had laten vallen.

Ze wierp zich op de grond en stak haar hand uit.

'Vergeet het maar, kutwijf.' Borg haalde flink uit en raakte haar met zijn geweerkolf op haar slaap.

Het werd donker.

'Wakker worden! Ik begin mijn geduld te verliezen.'

Emily probeerde haar ogen te openen, maar dat deed te veel pijn.

'Hé, word 's wakker.' Iemand pakte haar bij de schouders en smeet haar tegen de muur.

Haar ogen vlogen open.

'Aha, dat is al een stuk beter.' Staunton stond voor haar. 'Ik

dacht dat je misschien net deed alsof je sliep. Ik ben tot nu toe bijzonder meegaand geweest, maar het wordt tijd om spijkers met koppen te slaan. Mijn werkgever verlangt antwoorden van me en is niet tevreden over mijn vorderingen.'

Een Australisch accent, dodelijke woorden.

Don en Al die waren afgeslacht en in de berm lagen.

Die herinnering bracht haar weer bij haar positieven. Haar blik vloog naar Stauntons gezicht. 'Je hebt ze vermoord.'

'Ja, maar daar hebben we het al eerder over gehad. Dat ligt achter ons. En dit begint een beetje irritant te worden.' Hij schudde zijn hoofd. 'Ik heb al genoeg kostbare tijd verloren omdat jij zo stom was om dat pistool te willen pakken. En ik heb een hekel aan wachten.'

Ze keek om zich heen. Zo te zien was ze in een of andere hut. 'Waar ben ik?'

'In de bergen. Eerlijk gezegd zelfs behoorlijk dicht bij het bolwerk van goede vrienden van me, die tot voor kort rovend en plunderend door dit gebied trokken.'

'Bandieten dus.'

'Ja. Hoewel Shafir Ali zichzelf eerder als krijgsheer zou omschrijven. Helaas denkt de regering daar anders over. In hun ogen is hij net iets te barbaars.'

'Dat verklaart waarom het vrienden van jou zijn. Waarom heb je die overval op onze trucks niet door hen laten uitvoeren?'

'Omdat ik ze daar niet betrouwbaar genoeg voor vond. Maar ze hebben hun steentje echt wel bijgedragen, hoor.'

'Hebben zij die moorden gepleegd?'

'Nee, dat was mijn werk, maar uiteraard zal ik hen daarvoor met de eer laten strijken.'

'Je bedoelt dat zij ervoor mogen opdraaien. Je denkt toch niet dat de VN dit lijdzaam zullen aanzien?'

'Nee, maar dit land is in zoveel opzichten nog zo barbaars. De beschaafde wereld weet niet altijd goed raad met bandieten, en de VN zijn helemaal walgelijk beschaafd. Bandieten maken hier al eeuwen de dienst uit en omdat ze deze bergen op hun duimpje kennen, hoeven ze daar ook niet vaak voor te boeten.' Hij glimlachte. 'Ik moet je helaas teleurstellen, maar

denk maar niet dat die pantserwagens je komen redden, hoor.'

'Ik denk dat jij degene bent die straks teleurgesteld zal zijn. Als er westerlingen verdwijnen, veroorzaakt dat een hoop ophef.'

'Nou, die gok durf ik in dit geval wel aan.'

'Hoezo dan? Het slaat nergens...' Ze maakte haar zin niet af omdat ze overspoeld werd door een golf van angst. 'Waar is Joel? Wat heb je met hem gedaan?'

'Nog niets. Die zit voorlopig gewoon in de hut hiernaast. Dat leek me handiger.'

'Hoezo handiger?'

'Als pressiemiddel.' Hij hurkte naast haar neer en omklemde haar nek met zijn hand. 'Voor hem. En voor jou.'

'Blijf van me af. Ik heb je toch al gezegd dat ik niet heb wat je zoekt. Heb je de kelder van het museum al doorzocht?'

'Ja, daar zijn we meteen naartoe gegaan. Er lag geen hamer, hoewel de rest van het gereedschap inderdaad van Russische makelij was.' Hij versterkte zijn greep om haar hals. 'Best toevallig hè, dat nu juist die hamer ontbreekt?'

'Ik dacht dat het tuingereedschap was. Het zag er gebruikt uit. Misschien was dat ook wel zo. Er lag niets van waarde in dat museum. Ik denk dat je je toch echt vergist.'

'Dat zou kunnen. Alleen denkt mijn werkgever dat die hamer er voor jullie komst nog wél lag. Hij is vrij zeker van zijn zaak. En dus moet ik het ook absoluut zeker weten. Hij zei dat ik alle opties moest onderzoeken.'

'Maar we weten echt helemaal niets van die hamer.'

'Daar zul je me dan toch van moeten zien te overtuigen.' Hij kwam nog dichter naar haar toe, zijn blauwe ogen fonkelden in zijn lange gezicht.

'Gebruik dan een leugendetector. Of spuit me wat waarheidsserum in.'

'Er bestaan betere manieren dan die twee die jij noemt. Ik ben een ouderwets man. Ik geloof in traditionele methodes.' Hij praatte opeens heel zachtjes. 'Zal ik je vertellen wat ik ga doen? Ik ga straks naar je vriend Joel Levy en hem dan onvoorstelbaar veel pijn doen. Zodra jij denkt dat hij het niet meer aankan,

hoef je me alleen maar te vertellen wat ik wil horen.'

Paniek.

'Wat heb je een grote ogen,' zei Staunton. 'Je bent bang, hè. Ja, het is ook een grote verantwoordelijkheid om te weten dat je kunt voorkomen dat iemand pijn lijdt. Als je het me nu meteen vertelt, hoeven we er niet eens aan te beginnen.'

'Waarom Joel? vroeg ze hees. 'Waarom niet ik?'

'Jij komt misschien later nog wel aan de beurt. Maar ik denk dat dit effectiever is. Bovendien is het mijn ervaring dat het martelen van vrouwen nare neveneffecten heeft. Om de een of andere reden wordt dat als bijzonder verwerpelijk beschouwd en keert iedereen zich dan tegen je. Best oneerlijk eigenlijk. Heel seksistisch. En stel dat je onverhoeds weet te ontsnappen. Dan zouden ze onherroepelijk achter me aan komen. Nee, ik denk dat jij me over een paar dagen, nadat wij Levy hebben geprobeerd te overreden, wel zult vertellen waar die hamer is.'

'Maar ik kán je niet vertellen waar die is,' was haar gepijnigde antwoord. 'Want ik weet er echt niks van.'

'Ik zou je bijna geloven. Maar ik moet het toch echt zeker weten.' Hij stond op. 'Ik ga nu naar Levy's hut. Borg zit daar al op me te wachten. Doe alsjeblieft geen poging om te vluchten. Buiten staat een bewaker, en zoals ik al zei: mijn bandietenvriendjes hebben hun kamp hier vlakbij opgeslagen.' Hij trok een machete uit een schede om zijn heup. 'Ik denk dat ik met zijn vingers begin. Je zult hem straks wel horen schreeuwen.'

'Niet doen. Dit is belachelijk. Hij weet niks. Ik weet niks. Alsjeblieft!'

'Ben je nu aan het smeken?'

'Ja,' zei ze met onvaste stem. 'Doe hem alsjeblieft geen pijn.'

Hij staarde haar aan. 'Als jij iets voelt, voel je het ook heel echt, hè. Wat zou het heerlijk zijn om jou onder handen te nemen. Smeken is altijd leuk, maar het is niet genoeg.' Hij liep naar de uitgang. 'Als je zo koppig blijft, zullen we al snel op het serieuzere werk moeten overstappen. Maar dan mag je zelf komen toekijken.'

'Maar we weten echt niks!'

Hij was al weg.

O nee, god nog aan toe! De paniek maakte zich van haar meester. Wat een nachtmerrie. Hoe kon ze hem tegenhouden? Hoe kon ze hem overreden? Waarom weigerde die hufter haar te geloven? Misschien blufte hij wel. Misschien wilde hij haar alleen maar bang maken.

En toen hoorde ze de eerste schreeuw.